Lova sjunger för Majken

Mamma och pappa

Den här boken tillhör

_____

Välkommen till den här exempelboken! Den är gjord precis som din egen blir, av fotona och valen som visas intill, och visar hur en berättelse från Saga till dig kan se ut. Bläddra, läs och föreställ dig ditt barn som hjälten i sin egen saga.

Det är kvällen före Lucia. I morgon ska Lova gå först i luciatåget hemma, med ljuskronan på huvudet. Nu står hon på vardagsrumsmattan i vit klänning och rött band. Framför henne sitter Majken på sin gula kudde. Det är bara katten som lyssnar.

Lova tar ett andetag. Hon kan sången. Ändå kommer rösten ut som en liten, liten viskning. ”Jag sjunger för Majken”, tänker hon. Vid hennes fötter glimmar ett långt silverglitter från ljuskronan. Majkens morrhår rycker till.

Lova sätter ljuskronan på huvudet. Fem små elektriska ljus tänds med ett mjukt sken. Ett silverstrå har fastnat vid kanten, och Lova försöker pilla loss det.

Majken ser hur stråret darrar. Det blinkar. Det svänger nästan som en mussvans. Lova provar första raden igen, ännu tystare än förut. ”Jag sjunger för Majken”, tänker hon. Då far en randig tass fram. Och nästa stund säger det svisch!

Majken har fångat glittret. Ljuskronan följer med, hela vägen över mattan. Katten rusar så fort att de fem små ljusen hoppar och blinkar.

”Min ljuskrona!” ropar Lova. Hon springer efter. Majken svänger in i sovrummet och försvinner under sängen. Lova stannar vid dörren. Kanske sprang Majken för att slippa höra den där pyttelilla sången? Under sängen lyser två gröna ögon. Och fem små ljus blinkar längre in.

Under sängen luktar det damm, träklossar och en borttappad strumpa. Lova lägger sig på mage och sträcker in handen. ”Majken, kom nu. Det där är ingen kattmössa.”

Majken duttar på silverstrået. Tass. Tass. Tass. Sedan backar hon längre in med ljuskronan. Lova hör ett prassel, ser en svans försvinna och mumlar: ”Jag sjunger för Majken.” Hon vill ropa. Men hon gör det inte. Än.

Plötsligt skjuter Majken ut från under sängen och far upp på bokhyllan. Hon landar mitt bland bilderböckerna och den flätade korgen.

”Inte bokhyllan också!” säger Lova. Hon hämtar sin lilla pall och kliver upp. Ljuskronan sitter snett över Majkens öron. Katten fångar glittret igen, tass-tass-tass, som om hon har ett mycket viktigt jobb. Lova når nästan fram. Då hoppar Majken ner på andra sidan och rusar mot garderoben.

I garderoben luktar det ylle, regnjacka och Lovas mössa med tofs. Majken sitter ovanpå halsdukarna. Ljuskronan har glidit ner över hennes skuldror, och glittret är en perfekt leksak.

”Det är min tur att ha ljuskronan”, säger Lova. Hon jagar försiktigt runt galgarna. Majken smiter mellan hennes fötter. Utan att tänka på det sjunger Lova: ”Majken, Majken, kom fram nu!” Rösten studsar mellan vinterkläderna. Katten stannar till, men bara en blinkning. Sedan skuttar hon ut i hallen.

Ytterdörren står på glänt. Utanför ligger den lilla trappan vit av ny snö. Majken skuttar ut med glittret och ljuskronan.

”Vänta!” säger Lova. Pappa står precis vid dörren medan hon trampar ner fötterna i sina små stövlar. Sedan går hon bara ut på översta trappsteget. Där sitter Majken med svansen runt tassarna. Lova sjunger högt ut i den kalla luften: ”Majken, vänta på mig!”

Då blir det alldeles stilla. Majken sitter kvar mitt på trappan. Öronen pekar framåt. Ljuskronan ligger i snön bredvid henne.

Lova står med munnen öppen. Hon har sjungit högt. Riktigt högt. Hon provar en rad till, långsamt den här gången. Majken blinkar inte. Hon lyssnar. Lova tar upp ljuskronan ur snön och håller den tätt mot magen. Sedan börjar hon sjunga hela vägen in igen.

Inne igen torkar Lova bort snöflingor från ljuskronan med en kökshandduk. Hon lossar glittret försiktigt. Majken sitter bredvid stolen och tittar på, utan att röra en enda tass.

På bordet doftar det varmt av lussebullar och kryddigt av pepparkakor. Lova tar en bulle och ser på katten. ”När magen börjar fladdra i morgon”, viskar hon, ”då sjunger jag för Majken. Inuti huvudet först.” Majken blinkar långsamt.

På luciamorgonen är fönstren mörkblå, fast morgonen snart ska komma. Lova drar den vita klänningen över huvudet och knyter det röda bandet. Sedan sätter hon ljuskronan på plats. Fem små ljus tänds.

Majken sitter på bänken i hallen och följer varje rörelse. Lova övar inte med munnen. Hon tänker bara orden, lugnt och långsamt: Jag sjunger för Majken. I köket står lussebullarna redan framme. Där väntar luciatåget.

Huset är tyst, nästan som om golvet och dörrarna också lyssnar. Lova går genom hallen. De små ljusen i kronan lyser framför henne. Från köket kommer doften av varmt kaffe, saffran och pepparkakor.

Vid dörröppningen vill Lovas fötter helst stå stilla. Hon minns två gröna ögon under sängen. Hon minns tassen på bokhyllan, halsdukarna i garderoben och snön på trappan. Jag sjunger för Majken, säger hon tyst inom sig. Sedan går hon in.

Lova öppnar munnen. Först kommer en ton. Sedan en till. Så kommer orden, klara och varma, och de fyller köket ända fram till fönstret.

Majken sitter på fönsterbrädan. Hon har inget glitter i tassarna nu. Bara öronen framåt och ögonen på Lova. Utanför gnistrar snön svagt. Inne doftar det saffransbulle, och de fem små ljusen lyser över Lovas hår. Sången fortsätter, rad efter rad.

När sista tonen hänger kvar blir det tyst en liten stund. Lova tittar mot fönstret. Majken lutar huvudet åt sidan, precis som på snötrappan.

Lova ler mot sin allra bästa publik. ”En gång till?” Majken lyfter tassen och duttar försiktigt på rutan. Ljuskronans fem små ljus glimmar bredvid dem i fönsterglaset.

Lova sjunger för Majken

Lova ska gå först i luciatåget hemma, men hennes sång blir bara en viskning. När Majken springer iväg med ljuskronan hittar Lova en sång som kan följa henne från sovrummet till det frostiga fönstret.

sagatilldig.se